

PB-PP_{P927868}

BELGIE(N) - BELGIQUE

maart 2023

3-maandelijke editie
afgiftekantoor Masspost Kortrijk

@ DBK

Verantwoordelijke uitgever, Tuur Ottevaere
Don Boscollege, Don Boscolaan 30 8500 Kortrijk

INHOUDSTAFEL

voorwoord

p.3

Tuur Ottevaere

Terugblik

p.4

Geert Vanelslander

Mosselseest

p.5

Magalie Delemar

Don Boscofeest

p.6

Ignace Tanghe

Buurklassen

p.8

*Sofie Ousta
Sabrine Tytgat*

Romeo en Julia

p.10

*Tuur Ottevaere
Bram Van Beneden*

De wereld van Don Bosco:

Bart Decancq provinciaal

p.12

Tim Bex

In de kijker:
Sofie Couwet
en
Anaïs Oosterlynck

p.14

Ann Sofie Verschelde

In de kijker:
Jelle Van Meenen
Dauwe Vanneste
Britt Fransen

p.16

Tuur Ottevaere

Solidariteit

p.18

Anouk Ameye

Vanuit de ouderraad

p. 19

Christel Pinceel

Bieb-Bieb

p.20

Greet Bekaert

Op de koffie met
Veerle De Mey

p.22

Steven Verhamme

Franke praat

p.24

Frank Geirnaert

Vooruitblik

p.27

Ignace Tanghe

Familienieuws

p.26

Geert Vanelslander

Gedichtendag

p.28

Sylvie De Clercq

Redactie en Vormgeving

*Tuur Ottevaere
Geert Vanelslander
Charlotte Vervaeke*

Morgenwoordjes

Van '77 tot '83 was ik 'intern' op deze school. Elke avond kregen we een avondwoordje. De oorsprong van het avondwoordje ligt bij Don Bosco zelf, die elke dag afrondde met een kort woordje voor zijn jongeren. Het was geen lange preek of een geleerde toespraak. Een paar gebeurtenissen van de voorbije dag, een droom, een verhaal ... en niet veel langer dan 2-3 minuten, meer hoefde het niet te zijn.

Na de bezinningstekst en het liedje nam een van de salesianen het woord en vertelde iets. Zovele jaren later kan ik me nog sommige van die avondwoordjes herinneren. 's Morgens was er dan het morgenwoordje per jaar, met de 'externen' erbij. Die traditie bestaat nog altijd.

Ik ben een fan van morgenwoordjes. Ik geef graag morgenwoordjes, maar luister ook graag naar morgenwoordjes van anderen. Die inspireren me vaak. Laat me wat voorbeelden van de voorbije week geven.

Steven deed de leerlingen van het eerste jaar nadenken over de schipbreuk in Italië voor de Calabrese kust waarbij 59 vluchtelingen omkwamen. Meedogenloze mensensmokkelaars hadden veel te veel vluchtelingen op het schip geplaatst waardoor het doormidden brak. In zijn eigen stijl riep hij de leerlingen op om verantwoordelijkheid op te nemen voor de wereld en de mensen om zich heen. Met 'Where is the love' van The black eyed peas leerde hij ze aandacht te hebben voor de tekst van de muziek.

In de vierdes las Frédéric dan weer het verhaal van Rachel Bright voor over "twee vechtende eekhoortjes". Hij projecteerde het kinderboek dat hij vaak aan zijn zoon-tjes voorlas. Met de slotzinnen *'Zo is het gegaan. Sindsdien zijn de neven bevriend met elkaar en dat zijn ze gebleven. Ze lachen ze praten, ze eten, ze spelen. Ze maken plezier en plezier moet je DELEN!'* legde hij de link naar de solidariteitsactie. Ik heb het boekje meteen gekocht om voor te lezen aan de kleinkinderen.

Frank bracht de leerlingen van de derde graad in de kapel via verticale en horizontale logica met een uitstapje langs serendipiteit naar dit wondermooie gedicht van Herman De Coninck.

*Zonder ik, zonder onderwerp.
Lier aan wilgen gehangen.
Ander instrument aangeschaft.
Met voorhamer van grote
gevoelens op xylofoon
van ziel. Ziel kapot, natuurlijk.
Met hark ziel in hoek
geveegd en opgestookt.
Meer ziel dan hij dacht.
En vervolgens op hark viool
gespeeld, met zaag als strijkstok.
Een liedje.*

De verzamelde derde graad beloonde hem in de kapel met een spontaan applaus.

Achteraf maakte ik mezelf de bedenking: onze leerlingen hebben toch wel geluk, met zulke inspirerende leerkrachten. Wij hebben toch ook wel geluk met zulke leerlingen die openstaan voor zoveel bezieling.

Tuur Ottevaere

TERUGBLIK: WIST JE DAT...

... de leerlingen van het 4de, 5de en 6de jaar konden genieten van een Engels toneel. Enkele gelukkigen mochten mee acteren.

... de Don Boscoquiz met 78 ploegen weer een overdonderend succes werd? De vragen worden er niet gemakkelijker op.

... de eerste (en enige) sneeuw weer tot de traditionele sneeuwballengevechten heeft geleid?

... alle leerlingen van de eerste graad op Valentijn met pijl en boog (Cupido, weet je wel) drie pogingen konden doen om een hartje te raken? Als beloning kregen ze hartjes van suiker.

ONS 39STE MOSSELFEST

Mosselfeest 2023

Na 3 lange jaren waren we wat blij dat we er terug konden invliegen. Ons 39ste mosselfeest ging opnieuw door. De routine was er een beetje uit en dat zorgde voor wat gezonde stress.

Maar...met zo'n "team mosselfeest" konden we weer rekenen op vaste waarden die het beste van zichzelf gaven. Samen met ons hele enthousiaste team en onze gemotiveerde leerlingen liep alles van een leien dakje.

Niets is mooier dan onze leerlingen eens in een andere situatie bezig te zien. Sommigen onder hen hebben echt talent in het opdienen, anderen gingen uit zichzelf helpen bij leerlingen die het een beetje moeilijker hadden. De leerkrachten, opvoeders en directie zijn hen heel dankbaar want zonder onze leerlingen kan er geen mosselfeest doorgaan.

Het 39ste mosselfeest ligt nog vers in ons geheugen en we kijken al uit naar de 40ste feestelijke editie!!!

We sluiten graag af met nog enkele duizelingwekkende cijfers.

- We mochten deze editie 954 personen ontvangen!
- We bestelden voor ons feest:
 - 780 kg mosselen
 - 90 kippen
 - 65 kg vol au vent
 - 71 kg mosselgroenten
 - 400 kg frietjes
 - 4,5 kg champignons
 - 144 tomaten
 - 5,5 kg sla
 - 30 ltr mosselsaus (zelf gemaakt)

Onze lekkere mosselsaus, die erg in trek is, komt uit de magische handen van Paul Dusselier. Hij verklapte het "geheime" recept op de radio BOSCO FM.

Wij hopen jullie alvast terug te zien op ons 40ste mosselfeest op 19, 20 en 21 januari 2024.

Feestelijke groeten

Het mosselteam

DON BOSCOFEEST

Op de speelplaats van de eerstes is het druk vandaag.

Er loopt een cowboy voorbij, gevolgd door iemand in maffia-style. Een hula-girl in fluo staat te lachebekken met een panterachtige onesie-jongen. Het is vandaag onze hoogdag: feest van Don Bosco. Je zou het evengoed het feest van de verbondenheid kunnen noemen.

In het eerste jaar strijden de klassen in een spel zonder grenzen voor de eer. De leerkracht-juryleden zijn voor de gelegenheid verkleed in zusters, en het leerkrachtenteam moet, zelfs al waande men zich superheld, het afleggen tegen de leerlingen.

Er wordt gelachen, gedanst, gesupporterd, gelopen, gestreden... Achteraf eten ze vriendschappelijk een frietje en in de namiddag richten ze het klaslokaal knus en gezellig in om een film te bekijken.

Topdag!

Wist je dat leerkrachten creatieve duizendpoten zijn? Nee?

De tweedejaars hebben dit zelf mogen ervaren in de voormiddag door workshops bij hen te volgen. Terwijl Barbara en Sabine sinds jaar en dag samen met leerlingen een wafelenbak voorbereiden, ontdekken anderen de kunst van het macraméknopen. Er lopen een aantal filmregisseurs door de gang. In een ander lokaal schilderen leerlingen met henna. Er wordt fier gepronkt met de slingerpatronen die ze op elkaars handrug getekend hebben. Spelen zorgt voor een band. Met een grijns en een schaafwonde links en rechts worden de harde pleinspelen afgesloten. Dikke Bertha, vleeshoop...het zijn de klassiekers. Maar ook samen sporten is belangrijk: mountainbiken en zwemmen (stoeien in het water) maken het plaatje compleet.

Neerploffen en verdrinken in de rode pluchen zetel van de Budascoop om jezelf te verliezen in het plot van een keigoede film: de derdes weten er alles van. Samen naar de film gaan en achteraf gezellig erover kunnen kletsen, is gewoon leuk. In de namiddag wagen ze zich op glad ijs. Letterlijk dan. Er zijn er die een lange vriendenketting maken. De buitenste schakels zoeven aan hoge snelheid de bocht in. Zo snel kan schaatsen gaan. Enkel lachende gezichten hier, vooral als je een leerkracht voorzichtig ziet vooruit schuifelen op de spekgladde vloer. Je zou hem voor minder helpen...vallen.

In het OC van Bellegem voel je de spanning in het vierde jaar hangen. Dit is hier serieus. Björn, quizmaster van dienst, laat de verschillende groepjes strijden voor een podiumplaats. Kennisvragen worden doorspekt met doe-opdrachten. Zo is het spannend afwachten welk papieren vliegtuigje het langst in de lucht blijft. In de namiddag moet er stoom van de ketel. Dat kan in het trampolinepark of tijdens het bowlen. Vrienden voor altijd.

Don Bosco is ook jeugdtheater. Dat is traditie. Dit jaar staan ze met een klassieker op de planken: Romeo en Julia. Het moet bij de acteurs toch wel kriebelen wanneer ze voor eigen publiek spelen, maar de reacties zijn lovend. Hoe warm is het niet om in alle veiligheid aan je vrienden te mogen tonen wat je op een podium in je mars hebt. En van podium gesproken... luidkeels meezingen en -dansen in het swingpaleis in de namiddag zorgt voor een topsfeer voor de vijfdejaars.

De zesdejaars steken jaarlijks de draak met elkaar en met de school in hun 'wat als...'-filmpjes. Dit jaar is het circulatieplan van de school kop van jut...

BUURKLASSEN

Vlaamse
overheid

Tijdens de lessen Moderne Talen wordt de nadruk gelegd op het belang en de rijkdom van taal. Dit jaar werken de leerlingen van het tweede jaar van de basisoptie Moderne Talen-Wetenschappen rond het project 'buurklassen'. Dit boeiende taalproject van de Vlaamse Overheid stimuleert en ondersteunt scholen om een jaar lang samen te werken met een school uit één van de buurlanden.

Onze partnerschool, het EELM-college in Rijsel is hiervoor een geknipte kandidaat: een Europese school waar zowel in het Engels als in het Frans wordt lesgegeven. Dit zorgde dit jaar al voor interessante, verrijkende interacties tussen onze leerlingen waarbij beide talen werden ingezet. De leerlingen stelden zich voor aan de hand van filmpjes, schreven kerstkaarten, spontane contacten kwamen op gang...

Een eerste hoogtepunt kwam er in januari waarbij onze leerlingen gedurende twee dagen de school in Rijsel hebben bezocht. De eerste dag volgden de leerlingen een aantal lessen in het Engels en/of het Frans. De meertaligheid van de leerlingen die er school lopen was opvallend.

In de namiddag volgden nog meer verbindende taalactiviteiten. De leerlingen verbleven er in gastgezinnen en werden nog maar eens gestimuleerd om beroep te doen op hun talenkennis. Het was de ideale oefening om de spreekdurf aan te wakkeren, een echt taalbad.

De tweede dag doken de leerlingen, gepakt met enthousiaste verhalen, de stad Rijsel in. We bezochten onder meer de stad en 'le Musée de l'Hospice Comtesse' waar de link tussen Vlaanderen en Rijsel werd gelegd.

Na deze fijne taalervaringen zijn onze leerlingen nu volop bezig met de voorbereidingen om onze Franse partners hier op school te ontvangen in mei. Ze doen dit met heel veel toewijding en enthousiasme tijdens de lessen.

Het uitwisselingsproject was heel leuk. In het EELM-college zitten leerlingen afkomstig uit verschillende landen. In de school wordt zowel in het Engels als in het Frans les gegeven. Zo volgden we er een les economie. We maakten kennis via verschillende (taal) spelletjes. Ik logeerde bij Esther, een Frans meisje van Portugese afkomst die een lange tijd in Canada woonde. 's Avonds spraken we af met andere uitwisselingsstudenten. We kregen een rondleiding in de stad Rijsel. Dat was gezellig. Binnenkort komen zij ons bezoeken. We zijn al volop bezig met de voorbereidingen!

Hanna Sballil – 2D

Ik vond de uitstap naar Rijsel echt heel leuk. Dit was een nieuwe ervaring. We kwamen meer in contact met het Frans en leerden ook beter communiceren in andere talen. Ook leerden we wat bij over de geschiedenis van Rijsel. Ik zou er graag voor zorgen dat hun ervaring hier zelfs nog beter kan zijn dan die van ons. Ik hoop dan ook heel erg dat ik nog eens kan meedoen aan een uitwisselingsproject.

Isper de Groote – 2D

Ik vond het een supertoffe ervaring om dat te kunnen meemaken. Ik was eerst een beetje nerveus voor hoe het daar zou zijn/worden. Ik heb ook andere mensen leren kennen via de persoon waar ik ben blijven slapen. Het gastgezin waar ik bleef was heel lief, wat ik ook wel tof vond. Je leert ook andere talen spreken/schrijven dat eventueel kan helpen voor later.

Wilke Vandemaele 2C

SCHOOLTONEEL: ROMEO EN JULIA

Het was geleden van 2020 dat er met de leerlingen van de derde graad nog eens kon toneel gespeeld worden. Ook hier moest een lange traditie nieuw leven in geblazen worden. Dat ging niet zonder horten of stoten: leerlingen haakten plots af, Lieven Muylle kon wegens een nieuwe job niet mee registreren, het ontmoetingscentrum van Aalbeke – sinds jaar en dag de plaats waar de voorstelling doorging – was wegens verbouwingswerken niet beschikbaar... Maar dat hield de jonge ploeg niet tegen.

De laatste jaren werd stevast gekozen voor klasiekers. Zo passeerden onder andere Hamlet, De Karamazovs en Sophocles de revue. Dit jaar werd er gekozen voor 'Romeo en Julia' van Shakespeare. Dat iedereen het stuk wel ergens van kent, heeft zijn voor- en nadelen. De verwachtingen liggen in elk geval hoog.

Traditioneel leveren onze leerlingen van de derde graad een mooi en verrassend totaalspektakel af. En dat was op 5 februari in het Ontmoetingscentrum van Marke niet anders. Puike acteerpresetaties werden afgewisseld met prachtig gezongen liedjes of muzikale intermezzo's. Elk jaar val ik van de ene verbazing weer in de andere: zo veel talent en dat ik dat nu pas ontdek!

Sommige leerlingen gingen zo op in hun rol, dat je echt meegevoerd werd in de tijd. Je vergat even dat hier zesdejaars op de planken stonden.

Bram Van Beneden is de man die zich om de muziek bekommert. Hij schreef en herschreef partituren op maat van de leerlingen en hun instrumenten. Ook de jonge muzikanten hadden hier hun inbreng. Wat ze brachten, was niet alleen betoverend mooi, maar paste wonderwel in het geheel.

Het decor was minimalistisch. Op scène stond enkel een stapelbed. Een beperkt aantal andere decor-elementen werd aan- en afgevoerd. Toch voelde het verre van leeg aan. De decors werden op de achtergrond geprojecteerd waardoor je je in Verona zelf waande. De Capuletti's en Montecchi's waren aan de kleuren van hun kleren meteen herkenbaar. Eenvoudig. Maar het plaatje klopte.

Dit was af! Een pluim voor regisseurs Matthijs Roets, Bram Van Beneden en Jos Claeys om dit mogelijk te maken. Applaus voor alle acteurs en muzikanten. Oud-leerkracht (en jarenlang zelf verantwoordelijk voor het toneel van de derde graad) Bernard Verstraete formuleerde het zo: *"Opnieuw een schitterende encensering! En fameus gespeeld en gesproken door onervaren jonge mensen!"*

We kijken al uit naar volgend jaar!

‘Laat je schaamte los!’

Op het Don Boscofeest brachten de leerlingen van de derde graad een hedendaagse versie van de toneelklassieker Romeo en Julia. Sommige acteurs en muzikanten hadden al wat podiumervaring, voor anderen was dit een eerste kennismaking. Iedereen gaf het beste van zichzelf en droeg bij tot een onvergetelijke voorstelling. Alida Fernagut (Benvolio), Aline Derluyn (Donna), Joëlle Vansteenkiste (Julia), Margot Therry (moeder Capuletti) en Mathias Van Cauwenberghe (Romeo) vertellen over hoe zij de voorstelling beleefden.

Acteren is voor veel mensen niet zo evident. Je kruipt in de rol van een personage terwijl er massaal veel volk naar je kijkt. Waarom spreekt acteren jullie zo aan?

Mathias: ‘Het leuke aan acteren is dat je de ruimte krijgt om emoties te tonen die je in het dagelijks leven niet vaak te zien krijgt. Het uiten van extreme emoties zoals woede of verdriet kan een heel bevrijdend gevoel geven en kan je bijvoorbeeld niet altijd zomaar op straat gaan doen.’

Margot: ‘Voor mij is het vooral de adrenaline die samengaat met het podium die me motiveert. Je voelt wel wat stress, maar het is leuke stress, meer ‘kriebels in de buik’. En eenmaal je in het stuk zit, besef je soms niet meer dat je aan het acteren bent. Dan denk je niet meer na en gebruik je je ‘muscle memory’, waardoor je tekst en handelingen vanzelf komen. Het lijkt een beetje op een trance waar je even inzit.’

Aline: ‘Het feit dat je een rol kan spelen die dicht bij je eigen persoonlijkheid staat of juist heel ver daarvan boeit me wel. Mijn personage (Donna) stond met haar nogal heftige emoties eerder ver van me af, maar dat maakte het juist interessant en leuk.’

Alida: ‘In je rol kan je ook even alles van je afzetten en iemand anders zijn. Je stapte in de leefwereld van je personage en probeert zijn of haar problemen of gevoelens in je op te nemen, waardoor je je eigen issues vergeet.’

Hoe zijn jullie ertoe gekomen om mee te doen met het schooltoneel?

Joëlle: ‘Yolo! Zo iets kan je maar één keer meemaken.’

Margot: ‘Ik weet nog dat ik met Mathias meedeelde met het toneel van de tweede graad dat niet is kunnen doorgaan door corona. Ook kwam ik vroeger al twee keer kijken naar de voorstelling van de derde graad en dat vond ik echt cool. Toen werden de stukken ‘Caligula’ (2019) en ‘Faust’ (2020) opgevoerd.’

Moet je eigenlijk talent hebben om te acteren of is dat niet echt nodig?

Alida: ‘Hmm, je moet er toch een beetje goed in zijn, want het is niet de bedoeling dat je daar staat als een stijve hark die zomaar wat tekst aframmelt. Maar als je enthousiast genoeg bent, komt het acteerwerk redelijk gemakkelijk.’

Aline: ‘Het belangrijkste aspect van acteren vind ik vooral het durven. Als je niet teveel nadenkt en gewoon doet, dan komt het wel goed, of je nu talent hebt of niet.’

Mathias: ‘Om je vrij te voelen op het podium, is het wel goed dat je er toch wat feeling voor hebt. De ene zal er rapper mee weg zijn dan de andere.’

Wat zal jullie het meest bijblijven van deze ervaring?

Joëlle: ‘De sfeer op de generale repetities was heel bijzonder. Achter de schermen elkaars make-up doen, je voorbereiden om het podium op te gaan...’

Mathias: ‘De lange dagen samen zorgden voor een unieke band.’

Margot: ‘Het gevoel na de eerste show vond ik heel leuk. Met zijn allen stonden we in de kleine gang achter het podium: muzikanten, acteurs, leerkrachten... Samen riepen we het uit van vreugde, opwinding en ontlasting na het optreden.’

Aline: ‘Dat moment was inderdaad heel bijzonder. Ook de eerste repetities zullen mij bijblijven. Vaak was het grappig hoe we de tekst nog aan het verkennen waren en er gekke misverstanden en hilarische situaties ontstonden. Op dat moment moesten we duidelijk nog wat loskomen...’

...om jullie uiteindelijk volledig te geven op het podium. We stonden echt versteld van de straffe acteerpresetaties. Wat zou je nog meegeven aan leerlingen die geïnteresseerd zijn om volgend jaar mee te doen?

Mathias: ‘Doen!’

Margot: ‘En leer je tekst op tijd. Het kan je wel wat stress besparen.’

Joëlle: ‘Laat je schaamte los en maak vooral veel plezier!’

Dankjewel. Bedankt aan alle deelnemers: Eya Charni (Tebaldo), Aline Derluyn, (Donna, piano en zang), Anaëlle De Vuyst, (de Vorst en dwarsfluit), Alida Fernagut (Benvolio), Odiele Heytens (ontwerp affiche), Robbe Holvoet (Mercutio en basgitaar), Barbara Lecluyse (heer Montecchi en Lorenzo), Alicia Lecomte (projectie), Margot Therry (vrouw Capuletti), Matthias Van Cauwenberghe (Romeo), Aaron Van Steenberge (Paris), Joëlle Vansteenkiste (Julia), Emma Gardyn (saxofoon), Fleur Reynders (zang en gitaar), Astrid Van Enis (klarinet), Jasper Benoit (drums), regie: Jos Claeys, Bram Van Beneden, Matthijs Roets, ondersteuning: Charlotte Beyst en Anne Crepel

DE WERELD VAN DON BOSCO

Bart Decancq wordt de nieuwe provinciaal van de Salesianen van Don Bosco

Op 12 december 2022 steeg er witte rook op uit de schoorsteen van de Salesianen van Don Bosco. Symbolisch dan toch, want de hoofdzetel in Rome communiceerde dat Bart Decancq, directeur in Don Bosco Kortrijk van 1997 tot 2008, de nieuwe provinciaal zou worden. Op 1 juli 2023 begint hij eraan. Tot dan blijft hij afgevaardigd bestuurder van het DBOC. Het ideale moment voor een interview.

*Dag Bart, eerst en vooral: van harte proficiat!
Dankjewel.*

Ik val meteen met de deur in huis: wat is een provinciaal eigenlijk?

Wij, de Salesianen van Don Bosco, zijn een wereldwijde religieuze congregatie binnen de Katholieke Kerk. Binnen onze congregatie is er een Algemeen Overste, de opvolger van Don Bosco die verantwoordelijk is voor alle salesianen wereldwijd. Omdat hij natuurlijk niet alles alleen kan besturen, wordt de congregatie opgedeeld in verschillende provincies met aan het hoofd van iedere provincie een provinciaal. Ik word vanaf juli dus provinciaal van de provincie Vlaanderen-Nederland."

Wat doet een provinciaal?

Je kan de provinciaal eigenlijk als verlengstuk van de Algemeen Overste zien. Lijnen die binnen de congregatie worden uitgezet, moeten ook in de provincies opgevolgd worden en de provinciaal werkt daaraan mee en ziet daarop toe. In onze leefregel staat onder meer dat de provinciaal moet bezielen. Hij moet er dus mee voor zorgen dat de bezieling van Don Bosco en de congregatie levendig blijft in de gemeenschappen en bij iedere medebroeder individueel. Daarnaast staat hij ook in voor het beheer van het materiële. De provinciaal doet dit alles natuurlijk niet alleen, want hij heeft een provinciale raad die hem adviseert."

Een vraag die op mijn lippen brandt: heeft de provinciaal ook iets te zeggen over de Don Bosco-organisaties?

Meestal zit de provinciaal in het bestuursorgaan van een Don Bosco-organisatie, want de meeste van onze organisaties zijn intussen autonoom. Anderzijds blijven het stuk voor stuk Don Boscowerken. Het is daarom belangrijk dat de spiritualiteit binnen al onze organisaties gegarandeerd blijft. Ik vind het dan ook een belangrijke taak van de provinciaal om dat mee te vrijwaren. Het zou jammer zijn om niet meer betrokken te zijn bij bepaalde organisaties, waardoor de herkenbaarheid van Don Bosco daar wegvalt. Je kan dus zeggen dat de provinciaal daar in theorie niets te zeggen heeft, toch is het een van zijn voornaamste taken om de organisaties te blijven inspireren."

Je bent elf jaar lang de directeur geweest van Don Bosco Kortrijk. Welke herinneringen bewaar je aan onze school.

Ik bewaar er heel mooie herinneringen aan. Ik was 36 jaar en had zo goed als geen ervaring in het onderwijs. Ik had een paar jaar les gegeven en na mijn studies in Rome was ik voor 6 jaar actief als begeleider van bezinningsdagen en -weekends in Groot-Bijgaarden. Plots werd ik door de provinciaal gevraagd om directeur te worden. Ik werd enorm gesteund door de mensen die toen verantwoordelijk waren als adjunct-directeur en als graadcoördinator.

Het waren heftige jaren o.a. omwille van een rechtzaak over grensoverschrijdend gedrag van een leraar en het overlijden van leerlingen en collega's. Misschien ook daarom dat ik zo verbonden blijf met heel veel mensen van Don Bosco Kortrijk. We hebben er echt lief en leed gedeeld.

Na Kortrijk ben je 7 jaar directeur geweest in Don Bosco Hechtel. Daarna werd je afgevaardigd bestuurder van het Don Bosco Onderwijscentrum. Toch blijf je daarnaast (en vooral) ook een priester?

In de loop van de elf jaar in Kortrijk werd ik enkele malen door de provinciaal gevraagd om directeur te worden van een andere school. Bij ons salesianen worden we soms gevraagd om een andere opdracht op te nemen. Ik heb toen altijd ja gezegd, maar door omstandigheden ging het toch niet door... Ik was blij dat ik in Kortrijk kon blijven. Inderdaad ben ik in de functies als directeur in Kortrijk en in Hechtel en als afgevaardigd bestuurder steeds salesiaan-priester. Ik blijf sterk geloven in de kracht van onze opvoedingsstijl en het geloof in jonge mensen. Ik heb het steeds als mijn opdracht gezien om ons onderwijs niet zomaar als 'mijn werk' te zien, maar om mensen te motiveren om in onze Don Boscostijl jonge mensen te ondersteunen in hun groei. Hoe schitterend om die jonge mensen te zien groeien en hen te zien evolueren! Het was deugdendoend dat collega's en oud-leerlingen mij vroegen om als salesiaan-priester hun huwelijk in te zegen of hun kind te dopen of om voor te gaan in het afscheid van een dierbare.

Was dat gemakkelijk te combineren? Het zijn toch intensieve jobs geweest.

Ik heb de slechte eigenschap dat ik – niet verder vertellen – moeilijk neen kan zeggen. Maar zoals ik juist heb geschetst, was ik blij om met mensen de belangrijke momenten van het leven te mogen vieren of te kunnen luisteren naar hun verhaal als het moeilijk liep. Het was best intensief, maar ook deugdendoend. Ik ben tenslotte geen salesiaan-priester geworden om gewoon een school te leiden. We moeten de Don Boscobezieling bewaren, want anders heeft het geen zin om energie te stoppen in een school die geen bezieling meer heeft; die Don Bosco niet meer in het hart draagt.

Waar blijf je de energie halen om zoveel te blijven geven?

Dat is dankzij de vele mensen die Don Bosco ook nu voelbaar maken in onze huizen. Omdat zovelen geloven in diezelfde opdracht om voor jongen mensen een thuis te zijn. Een thuis wil zeggen een plaats waar ze zichzelf kunnen zijn en waar ze kunnen groeien. We hebben kinderen en jongeren in onze scholen die met vallen en opstaan hun weg zoeken in het leven. Hoe mooi als we voor hen een plaats kunnen zijn waar ze (ook als is het een school) een beetje thuis mogen zijn, waar ze dingen leren, waar ze kunnen spelen en sporten en ook de mogen horen waar we in geloven. Het geeft enorm veel energie om collega's en jonge mensen te zien openbloeien in een Don Boschohuis ... het gaat niet enkel en alleen om een diploma maar om groei in de belangrijkste fase van hun leven.

Dankjewel en veel succes in je nieuwe opdracht.

Don Bosco Vlaanderen & Nederland lanceert de nieuwe website: "Meer dan 100 organisaties dankzij de droom van één man"

Don Bosco Vlaanderen & Nederland is de moederonderneming van heel wat Don Bosco-organisaties zoals scholen, speelpleinwerkingen en jeugdhulpvoorzieningen. In Vlaanderen en Nederland zijn er opgeteld meer dan 100 Don Bosco-organisaties die zich inzetten voor duizenden, vaak kwetsbare, jongeren.

"Iedereen heeft al wel eens van Don Bosco gehoord. Maar heel wat mensen kennen het verhaal achter die organisaties niet. Nochtans is het verbindende element, het unique selling point, het verhaal en de opvoedingsstijl van Don Bosco.

Een opvoedingsstijl die al bijna twee eeuwen meegaat. Op onze nieuwe website zetten we meer in op storytelling. Wie is Don Bosco en waarom inspireert hij onze organisaties nu nog steeds in hun manier van werken? Dat staat centraal. De missie en visie en het erfgoed dat al onze organisaties mee uitdragen, vormen de leidraad van onze nieuwe website."

'Een thuis voor jongeren' is de toepasselijke slogan voor Don Bosco Vlaanderen & Nederland. Benieuwd naar hun nieuwe website?

Dat kan op www.donbosco.be

IN DE KIJKER: SOFIE COUWET

In dit nummer plaatsen we 2 zwemsters centraal: Anaïs Oosterlynck zit in het 5de jaar wetenschappen-wiskunde, maar is daarnaast een beloftevolle zwemster; leerkracht Sofie Couwet geeft Engels en Duits en was vroeger ook een heel getalenteerde zwemster. We wilden er graag meer over weten.

Wanneer begin je eigenlijk aan zoiets als wedstrijd-zwemmen?

Anaïs: Ik zwem al vanaf de derde kleuterklas, maar competitiezwemmen doe ik pas sinds het vijfde leerjaar. Ik ben er een beetje ingerold. Mensen zeiden me dat ik goed was en zo begon ik bij een club. Ondertussen zwem ik bij het Gold Swimming Team. De begeleiding is er heel goed.

Sofie: Mijn verhaal is heel gelijkaardig. Plots word je opgemerkt en voor je het weet, zit je in een club en zwem je wedstrijden. Ik ben gestart in Wevelgem, maar snel overgeschakeld naar KVK afdeling Heule.

Dan moet je wellicht veel oefenen? Wanneer doe je dat allemaal?

Anaïs: Dat kan je wel zeggen. Ik oefen 18 uur per week. Dat betekent vaak om vijf uur opstaan, want om zes uur begint de training in het zwembad. Tot kwart voor acht. Op woensdag en zaterdag wordt er 4 uur getraind. En dan zijn er nog de wedstrijden. De trainingen focussen op weerstand en uithouding, met telkens aandacht voor capaciteit en vermogen. We hebben een heel goede trainer die onze groep van 8 heel intensief begeleidt.

Sofie: Als ik terugdenk aan mijn tijd, dan voel ik me soms wat schuldig. Mijn moeder stond mee vroeg op, bracht me naar het zwembad, kwam me dan oppikken om me naar school te brengen. Om 16 uur stond ze er terug om me weer naar het zwembad te voeren... Best wel een intensieve periode.

Anaïs: Ik ga altijd met de fiets. Dat is nog eens wat sport erbij (lacht).

Sofie: Gek dat wij van dezelfde trainers les hebben gekregen!

Is dat niet heel belastend voor je lichaam, zo intensief sporten?

Sofie: Ik ben noodgedwongen moeten stoppen door een blessure aan mijn linkerschouder. Als ik nu nog eens probeer te zwemmen, heb ik weer meteen last.

Anaïs: Het vergt wel wat. Ik ben nu aan het trainen voor de 200 meter vlinderslag. Je hoort mijn nek en schouders letterlijk kraken. Je moet ook letten op je voeding. Daarnaast moet je ervoor zorgen dat je voldoende proteïnen binnenkrijgt. Voor en tijdens de trainingen moet je dan zorgen dat je voldoende koolhydraten binnen hebt.

Sofie: 200 meter vlinderslag... dat is echt doodgaan!

Je zit in het vijfde jaar wetenschappen-wiskunde. Is dat combineerbaar?

Anaïs: Het is een kwestie van je goed te organiseren. Maar het is best wel pittig. Al hebben de leerkrachten veel begrip als het eens wat moeilijker gaat.

Sofie: Het was een zeer intensieve periode en er was geen ruimte om nog iets anders te doen. Zo ben ik nooit meegeweest op een kamp met school, omdat we toen altijd in volle voorbereiding zaten voor de Belgische kampioenschappen van eind juli. Dus ik heb wel een en ander gemist, maar zou het toch weer zo opnieuw doen. Naast het feit dat we allemaal heel goed overeenkwamen met elkaar, heeft het me geleerd om me goed te organiseren en ook vol te houden.

ANAÏS OOSTERLYNCK

Anaïs Oosterlynck:

“Je moet in de eerste plaats gefocust zijn op jezelf. Hoe deel ik mijn wedstrijd in, hoe diep ga ik in elk deel van de wedstrijd? Als je te veel focust op de andere zwemmers lukt dat niet.”

Hoe zit het met de wedstrijden?

Anaïs: Ik ben bij de 16-jarigen kampioen geweest op de 50 meter vlinderslag. In het zwemmen zwem je mee met de ‘groten’ vanaf je vijftiende. De meeste zwemmers zijn op hun top tussen hun 18de en 23ste. Op 21, 22 en 23 april is het volgende Belgisch Kampioenschap open categorie. In de zomer hoop ik in de medailles te zwemmen in het Belgisch kampioenschap per categorie.

Sofie: Ik zwom de 100, 200 en 400 meter crawl. Ik mocht in het derde jaar mee naar Cyprus naar de gymnasiade, een soort mini-olympische spelen voor jongeren. Dat was heel fijn. Kim Gevaert was daar toen ook bij. Met de aflossing 4 x 100 meter crawl zijn we Belgisch kampioen geworden. We waren met een heel goede en leuke lichte rond mijn leeftijd. Eén van onze leden waar ik dus elke dag mee in het bad lag was Frederik Van Lierde. Hij is een jaar jonger en is oorspronkelijk gestart als zwemmer, maar pas later naar triathlon gewisseld. Ook de papa van Amélie Nollet (6A), die toen al triathlon deed, kwam dagelijks zijn baantjes trekken met ons. En ook oud-leerlingen Frank en Nathalie Depoorter zwommen bij KVK.

Hoe zwem je zo’n wedstrijd?

Anaïs: Je moet in de eerste plaats gefocust zijn op jezelf. Hoe deel ik mijn wedstrijd in, hoe diep ga ik in elk deel van de wedstrijd? Als je te veel focust op de andere zwemmers lukt dat niet.

Is het de bedoeling om prof te worden?

Anaïs: In het zwemmen is dat onmogelijk. Nee, na het middelbaar ga ik zeker verder studeren. Dan zie ik wel wat er nog bij kan in het zwemmen.

Sofie: Het was eigenlijk mijn bedoeling om ook in Leuven verder te doen met zwemmen. We zouden net dingen gaan regelen toen die blessure roet in het eten gooide.

Dankjewel voor dit fijne interview.

Sofie Couwet:

“Naast het feit dat we allemaal heel goed overeenkwamen met elkaar, heeft het me geleerd om me goed te organiseren en ook vol te houden.”

IN DE KIJKER

BRITT FRANSEN

DAUWE VANNESTE

Britt Fransen is een oud-leerlinge van 21 die een professionele bachelor wiskunde-lichamelijke opvoeding volgt. Ze zit in haar laatste jaar. Tijdens het tweede trimester liep ze stage bij Arne Dutry (wiskunde) en Stijn Declercq (LO). Daarnaast is Britt een heel getalenteerde volleybalspeelster. Tijd voor een gesprek.

Dag Britt. Heb je het volleyballen met de paplepel meegekregen?

Helemaal niet. Mijn oudste zus speelde volleybal en door naar haar wedstrijden te gaan kijken kreeg ik ook de microbe te pakken. Tot vorig jaar speelde ik samen met mijn zus in Wevelgem. Sinds dit jaar zit ik in Bissegem en speel ik in eerste nationale.

Is dat de hoogste klasse?

Nee, eerste nationale is het tweede hoogste niveau. De eerste klasse noemt men in volleybal Liga A.

En daar ga jij volgend seizoen naartoe!

Inderdaad. Al voor corona was er interesse vanuit damesvolley Gent. Toen is natuurlijk alles stilgevalen. Maar nu is er opnieuw een concreet voorstel: volgend jaar kan ik daar vanaf augustus met een half-tijds profcontract aan de slag.

Waaw!

VDK Bank Gent Damesvolley A bevindt zich momenteel vooraan in de rangschikking in Liga en volgend jaar spelen ze waarschijnlijk weer Europees. Ik kijk ernaar uit.

Droom je ervan om voltijds prof te worden?

Dat zal er niet in zitten. Je kan de vergoedingen in het volleybal echt niet vergelijken met bijvoorbeeld in het voetbal. Een combinatie met een halftime job in het onderwijs lijkt me ideaal.

Is volleybal erg belastend voor het lichaam? Is het een lastige sport?

Het is veel springen en neerkomen en dat is best wel belastend voor rug en knieën. De trainingen zijn intensief en lange rally's kunnen lastig zijn maar al bij al valt het wel mee, hoor. En bovendien worden de speelsters bij VDK Gent ook goed begeleid en verzorgd door een kinesiste.

We wensen je alle succes toe en zullen je dan wellicht in Sportweekend wel eens aan de slag zien. Dankjewel voor dit interview.

Dauwe Vanneste is een boomlange leerling uit het zesde jaar Latijn-wiskunde. Met zijn meter zevenennegentig kan je niet naast hem kijken. Het zal je dan ook niet verwonderen dat we hier met een basketter te maken hebben. Zijn topsportstatuut laat hem toe met de besten te trainen. House of talents Spurs uit Kortrijk is zijn team.

Was de keuze voor basket meteen duidelijk?

Toch niet. Mijn papa speelde basket en mijn mama volleybal. Mijn hele lagere school heb ik zowel volley als basket gespeeld. Ik houd van teamsporten, maar verkies toch contactsport. Vandaar dat het uiteindelijk basket is geworden. Pas in het middelbaar heb ik de knoop doorgehakt.

Ondertussen speel je bij Kortrijk.

Bij drie ploegen zelfs: bij de U21, dat is een leeftijdscategorie hoger dan die waar ik normaal bij zou spelen, bij de Spurs B en bij de Spurs A. Deze laatste ploeg zijn de profs. Daar krijg ik als beginner speelminuten wanneer de zege binnen is. Dat komt toch op 3 wedstrijden per weekend.

Dat betekent ongetwijfeld veel trainen?

Ik doe zeven trainingen van 2 uur. Daar zit van alles in. Momenteel werk ik hard aan mijn 'explosiviteit'. We zitten ook heel wat uren in de fitness zodat we fysiek in topconditie zijn. Dat vergt heel wat van je lichaam. We worden gelukkig goed begeleid door een kinesist. Gezond leven en je lichaam verzorgen is dan ook essentieel.

Daarnaast zit je ondertussen in het zesde jaar Latijn-wiskunde? Hoe is dit te combineren?

Het is een kwestie van zelfdiscipline en goed plannen. Maar dat lukt wel. Veel tijd om de bloemetjes buiten te zetten, is er niet. Dat kan eigenlijk ook niet, want met drie wedstrijden per weekend moet je lichaam top zijn.

Heb je dromen voor de toekomst?

Volgend jaar wil ik kinesitherapie gaan studeren. Ik wil dit combineren met mijn basketbalcarrière. Met een topsportstatuut moet dat lukken. Ik hoop uiteraard ooit profspeler te kunnen worden. Basket spelen is nu eenmaal het leukste wat er is!

JELLE VAN MEENEN

Jelle Van Meenen – 6de jaar economie wetenschappen

Sinds 2016 heeft Conservatorium Kortrijk een richting Jong Talent. Die richt zich tot jongeren die zin hebben in meer dan gewoon maar een instrument leren bespelen. Leerlingen die dromen van een toekomst als muzikant, krijgen in de Jong Talentklas alle kansen om zich voor te bereiden op verdere studies. Een van die jongeren is Jelle Van Meenen, leerling van het zesde jaar economie-wetenschappen.

Vorig jaar konden we hem op de openschooldag in de binnentuin het beste van zichzelf horen geven. Het klonk hemels. We wilden graag meer weten.

Wanneer ben je begonnen met muziek?

Op de instrumentenbeurs van het conservatorium probeerde ik een aantal instrumenten uit. Mijn voorkeur ging immers nog niet meteen uit naar trompet. Maar toen ik bij de trompetleraar voor het eerst een trompet in handen kreeg én er meteen klank uit kreeg, was ik overtuigd van dit instrument. Inmiddels speel ik al 9 jaar trompet en ik doe het nog altijd even graag. Ik volg dit jaar ook piano, maar trompet is mijn echte passie.

Zit muziek dan in de familie?

Dat kan je wel zeggen: mijn opa, mama, zussen, tante en nicht spelen allemaal klarinet. Mijn papa is dan weer slagwerker. Mijn oom speelt bastuba. Onze familie is dus goed vertegenwoordigd in de harmonie van Aalbeke. Daarnaast speel ik ook nog in de jeugdharmonie van Aalbeke en aan het conservatorium. Ik hoop er in de toekomst ook nog andere ensembles te kunnen bijnemen.

Moet je veel oefenen en spelen?

Dat is al gauw minstens één uur per dag, zonder de lessen, repetities en optredens.

Heb je voorkeur voor bepaalde genres?

Niet echt. Zolang het maar mooi klinkt. Momenteel werk ik aan 'Legend' van Georges Enesco. Best wel pittig. Daarnaast staat ook 'Concert étude' van Alexander Goedicke op het programma.

Je bent een 'jong talent'. Wat houdt dat in?

Ik krijg één uur per week instrumentles op hoog niveau door een gepassioneerde trompetleraar. Hij weet me telkens uit te dagen en helpt prachtige werken uit te kiezen. We focussen in de les ook heel erg op techniek. Daarnaast zijn er ook lessen groepsmuziceren in kleine groepjes samen met andere Jong Talenten. Langs deze weg krijg ik soms ook de kans om me te meten in wedstrijden.

Vertel meer!

Twee weken geleden werd ik provinciaal kampioen in de Vlamo-wedstrijd. Op 16 april speel ik in Antwerpen het Vlaams kampioenschap. Dat won ik al eens in 2019.

Wat is er nu zo leuk aan musiceren?

Je leest een partituur en brengt die tot leven. Je probeert de muziek die de componist gecreëerd heeft, zo goed mogelijk weer te geven. Of er net een eigen schwung aan te geven. Muziek maken is al van kleins af aan mijn ding. Met of zonder trompet.

Je zit nu in het zesde jaar economie-wetenschappen. Wat wordt het volgend? Muziek?

Toch niet. Ik doe heel graag economie en denk aan bedrijfsmanagement. Uiteraard wil ik muziek blijven spelen. Volgend jaar kan ik bij mijn leraar verder les blijven volgen, maar dan op bugel. Ik zou graag in een aantal orkesten blijven meespelen en af en toe een mooie solo op de pupiter is leuk meegenomen.

We duimen! Veel succes!

SOLIDARITEITSACTIE

Een deel van de missie van onze school luidt: “In een hartelijke sfeer gaat ons team met jongeren op stap om hen op te voeden tot vrije, verantwoorde-lijke en verbonden mensen”. Er bestaat geen beter voorbeeld dan de solidariteitstocht om dit deel van de missie te illustreren. Met Don Bosco aan onze zijde stonden we na de krokusvakantie paraat om de soli-dariteitsweek in te luiden.

Een koude, maar zonnige woensdagvoormiddag: we konden het niet beter wensen. De ideale combinatie om de wandel- of loopschoenen van onder het stof te halen en samen op stap te gaan. Na de opwarming, gebracht door aerobicicoon Magalie, bijna 900 men-sen samen zien vertrekken; het blijft een kippenvel-moment. Bosco FM, vertegenwoordigd door meneer Vincke, was ook opnieuw van de partij. Hij zorgde voor een vleugje muziek tussendoor.

Op vrijdag sloten we de solidariteitsweek af met het sober maal. Het dessertbuffet werd ingeruild voor brood en soep. Een sober, maar aangenaam samen-zijn.

Vanuit de pastorale groep willen we jullie vooral een welgemeende dankjewel geven voor jullie inzet! Samen sponseren we hiermee de projecten uit het Zuiden. Naar jaarlijkse gewoonte nemen we deel aan de actie van Broederlijk Delen. Dit jaar staat deze in het teken van de boeren in Guatemala. Ons Don Bosco-hart bloedde ook na het vernemen van de plundering van een Don Boscoschool in Haïti, een project dat ons na aan het hart ligt.

In het derde trimester maken we bekend welke klas het hoogste gemiddelde bedrag per leerling haalt en die klas wint een verzorgd etentje met de volledige klas! Ook zetten we enkele individuele prestaties in de verf, zo zijn er leerlingen die 20 en zelfs 30 km hebben gelopen!

Op en top Don Bosco.

Dank je wel!

Het PAG-team

VANUIT DE OUDERRAAD

De voorbije winter was dan wel uitzonderlijk zacht, hij was daarom niet minder donker. En dus staken de mensen van de ouderraad weer een tandje bij om de fietsende Don Boscojeugd warm te maken voor fluo- en helmdracht. Van november tot februari stonden op geregelde tijdstippen enkele moedige ouders aan de schoolpoort om voorbeeldige weggebruikers te spotten en ... te belonen. Individuele prijzen werden uitgedeeld en de klassen die het meeste bonnetjes verzamelden per graad kregen zowaar een klasmomentje cadeau, gesponsord door onze jaarlijkse gadgetverkoop tijdens het oudercontact.

Op 28 februari werden de winnaars van de 2e en 3e graad door de ouderraad verwelkomd op school om de XIU-actie in schoonheid af te sluiten.

4E mocht de spits afbijten als winnaar van de 2e graad. Ze verorberden een hele stapel pizza's vergezeld van een fris drankje.

Een uurtje later schoven de winnaars van de 3e graad hun voetjes onder tafel. 6C nam de honneurs waar, ook hier werden de pizza's gesmaakt tijdens een gezellige babbel.

1A bewees de volgende ochtend dat ze echt wel vroeg kunnen opstaan. Onze jongste winnaars werden getrakteerd op een rijkelijk ontbijtbuffet, wat extra energie om de koude te trotseren en de pittige solidariteitstocht tot een goed einde te brengen. Proficiat aan alle winnaars en tot volgend jaar!

Alcoholgebruik bij jongeren:

een geanimeerd debat.

Alcohol en tieners, het is een thema waar iedere ouder wel eens wakker van ligt.

Daarom organiseerde de ouderraad een thema-avond rond alcoholgebruik bij jongeren waar vier experts in debat gingen onder leiding van moderator Paul Vincke.

Het werd een geanimeerd gesprek tussen een stadsmedewerker, een onderzoeker van Vives, een ervaringsdeskundige en een urgentie-arts die vanuit hun ervaring heel wat tips en tricks deelden met de aanwezige ouders.

Een van de aanwezige ouders reageerde achteraf als volgt: *De debatavond was een schot in de roos met een goed uitgebalanceerd panel en een uitstekende moderator.*

bieb-bieb

Beste lezer

Ik vreesde onlangs voor een echte midlifecrisis: een-tje waarbij ik mijn hele bijna dertigjarige huwelijk op de helling zag komen te staan. Ik begrijp dat u de adem inhoudt en al zeker als u mijn echtgenoot kent: het is de beste mens die ik had kunnen vinden om het leven mee te delen. Maar toch: ik was online op zoek gegaan naar nieuwe boeken en ik kwam zo op de sociale media van mijn lievelingsdichter Ingmar Heytze. Ik had hem lang geleden leren kennen via zijn werk. 'In ieder leven valt een vliegtuig' dat hij na de aanslagen in New York schreef, blies mij van mijn sokken. U moet ook weten: een man die kan schrijven... ik heb er toch een zwak voor. En toen bleek ik 's avonds een vriendschapsverzoek (of hoe noemt men dat tegenwoordig) op Instagram te hebben VAN INGMAR HEYTZE himself!!! De man die de mooiste liefdesgedichten schrijft!!! Ik heb op de tanden moeten bijten, maar ik heb vriendelijk geweigerd. Het leven kan hard zijn, maar laat men daar nu net de mooiste gedichten over schrijven.

Soit, het verhaal over Ingmar is nog niet helemaal ten einde, maar als u nu nieuwsgierig bent geworden, dan leest u door tot op het einde.

Weet u dat 21 maart de World Poetry Day is? Deze dag is in 1999 door de UNESCO ingesteld met de doelstelling het lezen, schrijven en publiceren van poëzie en alle aanverwante kunsten te bevorderen. Ook de weesgedichten die u op ramen in de stad kunt lezen, dragen daartoe bij. Bibliotheken bekostigen deze actie: zij betalen de auteursvergoeding aan schrijvers en kunstenaars zetten die gedichten op de ramen van de adoptieouder. En de Poëziester is een literaire prijs voor dichters die als doel heeft leerlingen attent te maken op deze kunstvorm. Dus namen we op school met een 14-tal klassen, samen met 36 000 andere leerlingen, 'plaats' in de jury van deze wedstrijd. Op mijn vraag 'Wie leest wel eens poëzie?' kon je kiezen tussen 4 antwoorden: heel vaak / geregeld: ik vind het mooi / af en toe: ik vind het moeilijk / NOOIT. *Kunt u raden wat de doorsnee antwoorden waren?* De grootste groep antwoordde NOOIT, zelfs in de klassen waar nét een lessenreeks poëzie was gegeven én de leerkracht Nederlands achteraan zat in de klas. In de eerste graad waren de antwoorden meer ver-

deeld: ook veel leerlingen lezen geregeld gedichten. En in de meisjesklas in de tweedes leest iedereen wel eens poëzie. In de tweede graad schoot de gele kolom NOOIT razendsnel tot eenzame hoogte...

We luisterden naar 5 gedichten, bespraken kort waarover de schrijver het had, zochten naar de sleutelzin en zo kwamen we op het einde van de les tot duidelijke winnaars: in de eerste graad werd het gedicht van Mark Haayema Twee rozijntjes voor zijn grootouders absoluut het meest gesmaakt.

Twee rozijntjes

Julie hoeven niks te zeggen,
aan een blik heb je genoeg.
Je geeft het juiste antwoord
nog voor de ander jou iets vroeg.
Ooit samen als twee druiven
lekker strak in jullie vel,
nu twee rozijntjes in een doosje
met hier en daar een lel.
Alles van elkaar gezien,
al menig storm doorstaan,
twee geweldige rozijntjes,
de liefste die er bestaan.

Mark Haayema
Uit: Jij + ik, Rubinstein, 2022

In de tweede graad moeten nog wat keuzes gemaakt worden: daar gaan de meerderheid van de gedichten over je goed voelen, een thema waarin heel wat leerlingen zich herkennen. Naar de Antwerpse schrijfster Evangeline Agape ben ik meteen zelf op zoek gegaan. Als kind had zij angsten en die heeft ze te vaak diep in zichzelf verstopt. Onverwerkt verdriet, angst om verlaten te worden, rouw... het zijn geen vrolijke gedichten, maar ik heb toch meteen haar twee bundels aangekocht. *Nu ik zelf langer dan 40 jaar zonder oudste zusje leef, lijk ik steeds vaker behoefte te hebben aan woorden van troost. Gek, maar het is zo.* Haar eerste bundel 'Ooit bouwden wij luchtkastelen' verscheen vorig jaar en haar tweede 'Het gaat, denk ik, over' verschijnt straks in april. Op Instagram kunt u haar volgen: zoek naar Kriebelsessies.

Samen met deze dichtbundels heb ik ook het boek 'Omdat we hier niet genoeg over praten', over eenzaamheid, liefdesverdriet, faalangst, rouwen en kwetsbaar durven zijn' gekocht. Het boek kwam tot stand na de podcast en de groep rond Onbespreekbaar. Nicolas Overmeire en Jef Willems, twee volwassen mannen die bijna per ongeluk hun grootste angsten aan elkaar vertelden, wilden anderen helpen te durven kwetsbaarder te zijn. Het informatieve boek krijgt veel positieve commentaren en wie het gelezen heeft, heeft er veel aan gehad.

Het ligt in de schoolbibliotheek. Misschien moet u dat eens lezen.

Ik kan het niet, poëzie schrijven; ik heb teveel woorden nodig als ik mijn mening, mijn verhaal of mijn zorgen op papier zet. Ik heb mij vorig jaar de doos papierrolletjes toegeëigend die mijn zoon verkeerdelijk gekocht had om rekeningen op af te drukken en sindsdien schrijf ik op zo'n rolletjes in drukletters in de derde persoon. Het helpt mij om iemand anders mijn waters te laten doorspartelen en te zien waar dat toe leidt. Poëzie schrijven is echter een talent dat ik wel graag zou willen. Frank Geirnaert, leraar Frans, schrijft prachtige gedichten. En Sari, een zesdejaarsleerling heeft veel talent. Niets waarvan u hier eerste deel kunt lezen, is van haar hand.

Niets

Ik wenste dat ik weten kon
waar dit alles eindigen zou,
of ik de goede richting uitging
of ik de weg kwijt was.
Begrijp ik maar wie ik was,
wanneer ik niet langer mezelf zou zijn,
of ik ooit mezelf was geweest.
Maar dat begreep ik niet.
Een oneindige stroom van beelden en klanken
had een creatie gevormd
die ik niet herkende. (...)

En hoe het verhaal over Ingmar Heytze verder gaat? Lang geleden schreven mijn leerlingen en ik nog liefdesgedichten op 14 februari: een act van lef en daadkracht om een gedicht te sturen aan de mens die je graag zag, zelfs als die daar nog niet van op de hoogte was, op roze papier. Toen waren de leerlingen nog écht dapper. En ik ook, want ik stuurde mijn lievelingsliefdesgedicht 'Puppy' naar mijn man. Ook op roze papier. Op de post. Eerlijk? Ik had er al wel een beetje stress over.

Puppy

*Het blijft maar over zachte dingen gaan
wanneer ik jou bedoel –wie niet beter wist
zou denken dat het onvervalste hoop is,
weliswaar van rafeltouw en wankel
keukentrapjes, maar toch hoop, op jou,
en wie beweert hier dat ik beter weet?
Ik ken mezelf niet terug de laatste tijd,
schreeuw schor met alle liedjes mee,
mijn lichaam vlindert als ik aan je denk.
Ik droom je bent een puppy in de sneeuw,
je piept totdat ik naar de voordeur ren
en merk dat ik de puppy ben.*

14 februari. Mijn man opent de roze omslag, vouwt het roze papier open en leest snel deze tekst door. Ik zie hem fronsen. Kijken naar mij. En dan zegt hij: 'Wat is dat hier? Over die hond?' Hupla. Weg romantiek. U begrijpt dat deze eerste keer meteen ook de laatste keer was dat ik een gedicht heb gestuurd aan mijn lief? Het is een gouden tip als u een gedicht naar iemand wilt sturen: die moet er helemaal klaar voor zijn.

Vele groeten,

Greet

Op de koffie met...

VEERLE DE MEY

Veerle De Mey is directeur Technology en Biotechniek bij Hogeschool VIVES. De STEM-opleidingen waar ze verantwoordelijk voor is, zijn verspreid over de campussen Kortrijk, Roeselare, Brugge en Oostende. Eerder werkte ze voor de ondernemersorganisaties Voka en Unizo, maar ook voor de intercommunale Leiedal.

De wortels voor haar succesvolle carrière liggen in de Don Boscolaan. Ze deed dan wel enkel de eerste graad 'bij ons', deze twee jaren waren het fundament voor wat zou volgen.

Wanneer liep je school in Don Bosco Kortrijk?

Ik startte in 1983 in het eerste Latijn. Ik woonde vlakbij, achter de heuvel aan de Carlton. Ik herinner me dat ik in de winter met de slee naar school kwam. Het was de periode van het VSO, het Vernieuwd Secundair Onderwijs. Na mijn eerste jaar volgde ik het tweede jaar Latijn-Grieks. Het was mijn bedoeling om mijn hele middelbaar hier school te lopen maar omdat er slechts zeven leerlingen voor Grieks kozen, kon je deze richting helaas niet verder volgen vanaf de tweede graad. Dus verhuisde ik naar 't Fort, maar eigenlijk was ik liever in DBK gebleven. Voor de jonge dame die ik toen was, bleek die overstap toch zwaarder dan ik dacht. In Don Bosco was er een vrije, open cultuur, terwijl in de nieuwe school een aantal rigide regels golden. Veel discipline, denk maar aan de kledijvoorschriften die toen golden. Dat was een echte cultuurschok. Ik miste ook de warmte van de eerste graad en heb er in het begin wel onder geleden. Maar gelukkig kwam dat na een tijdje wel goed.

Hoe kijk je terug op je eerste jaar als 12-jarige?

Ik kwam van het schooltje in de Rodenburg. Het was best spannend om hier aan te komen in de grote school. Ik kende een aantal leerlingen van vroeger, maar alles was veel groter. Zo waren er zelfs acht eerstejaarsklassen. In die periode ontfermde pater Piet zich over de eerstejaars. Je kon bij hem terecht met je vragen en hij hielp de kinderen ook met de herstelling van hun fiets.

Zijn er leerkrachten bijgebleven uit die periode?

Onmiddellijk denk ik hierbij aan mevrouw Christine Platteau. Ik vond haar een heel inspirerende lerares. Ze gaf op een gepassioneerde manier godsdienst en Engels en ze slaagde erin om de hele groep mee te nemen in haar verhaal. Ik denk ook dat ze op die manier in het leven staat. Ik heb eruit geleerd dat als je je enthousiasme kan overdragen op de groep, je veel kan bereiken als leerkracht. Ook Bea Maenhout was zo iemand. Hoe zij vanuit een diepgaande kennis en op haar eigen authentieke wijze haar leerlingen aardrijkskunde bijbracht, sprak tot de verbeelding. Het leerde mij dat je in het leven vooral jezelf moet zijn en best dicht bij je authentieke zelf blijft.

In hoeverre hadden de Salesianen impact in die tijd?

Ze drukten hun stempel op het schoolgebeuren, zoals de cultuur van de school. Ze zorgden voor discipline in de refter, maar evenzeer dat je je hier thuis voelde. Ze gaven ook ochtendwijdingen, ze liepen op de speelplaats en stimuleerden het groepsgebeuren, denk maar aan de volksdans op vrijdag. Kennismaken met de salesiaanse spiritualiteit was leerrijk en verrijkend voor mij als tiener. Ik mag zeggen dat die me zeker heeft gevormd. Tijdens de ochtendwoordjes kreeg je een soort van helikopterperspectief op het leven. De paters zorgden ervoor dat het gebeuren op school veel meer was dan studeren. Je leerde hier echt leven. Een dimensie die belangrijk is bij opvoeding. Het zorgde voor een verbindend klimaat. Nu ik zelf in het onderwijs sta, probeer ik daar toch werk van te maken. Nabijheid tussen studenten, leerkrachten en directie. Die dimensie inspireert. Daarover gaat het.

Je kinderen hebben hier ook school gelopen. Was dat een bewuste keuze om ze naar hier te sturen?

Absoluut! We wonen dan wel in Sint-Denijs, maar we hebben nooit getwijfeld. De jongens moesten met de fiets komen, maar deden dat met plezier. Simon heeft hier slechts een jaar gezeten, waarna hij op internaat

vertrok naar Gent. Louis heeft zijn zes jaar hier gedaan. Voor hem was het een school die perfect paste bij wie hij is als persoon.

Wat heb je gedaan na je achttiende?

Ik heb internationale politiek gestudeerd in Gent en ben daarna nog een jaar in het buitenland gaan studeren. Daarna begon ik bij Unizo waar ik verantwoordelijk was voor samenwerking met onze buurlanden. Die functie heb ik ook uitgeoefend bij de intercommunale Leiedal. Onder leiding van minister Stefaan De Clerck begeleidde ik een Frans-Belgische parlementaire werkgroep om zo de Eurometropool Lille-Kortrijk-Tournai op te richten. Ik heb een tijdlang in Lille gewerkt en was me toen erg bewust van het belang van de Franse taal. Daarom heb ik mijn kinderen naar school laten gaan in de lagere school in Moeskroen. Ze zijn me daar nog dankbaar voor. Ook vanuit mijn functie bij Voka was ik nog vaak in contact met Franse en Waalse collega's ter bevordering van grensoverschrijdende samenwerkingen. Ook bij Hogeschool VIVES staat creatief samenwerken en met een open mind over muurtjes kijken hoog op de agenda. Zo versterken we immers onze opleidingen. Ik kan bij VIVES mijn passie kwijt, net als in mijn engagementen voor AZ Groeninge en Buda Kunsten-centrum waar ik in het bestuursorgaan zetel.

Je legde een mooi parcours af. Wat heb je meegenomen uit wat je hier geleerd hebt?

Het humane is voor mij altijd belangrijk geweest. Ik probeer aandacht te geven aan de mens, ook al is iedereen anders. Door aandacht te geven aan wat iemand drijft, begrijp je de persoon beter, krijg je meer context en lukt het beter om mensen mee te krijgen in je verhaal. Op die manier kan je dingen in beweging brengen en veranderingen doorvoeren. De mensen moeten eerst overtuigd worden en dan volgt de rest. De fundamenten van het leren omgaan met verschillende persoonlijkheden heb ik zeker hier opgestoken.

Wat doe je anno 2023 in Vives?

Ik ben eindverantwoordelijke voor de STEM-opleidingen in Hogeschool VIVES. Het gaat hier om een brede waaier van technologie- en biotechniekopleidingen, waarvan de relevantie gigantisch is. Onze afgestudeerden vind je terug in die sectoren die vandaag door digitalisering of verduurzaming in

volle transformatie zitten, denk maar aan de mobiliteit waar elektrificering, elektronica maar ook waterstof de hele sector omkeren en de zorgsector waar zorgtechnologie niet meer weg te denken valt. Of de industrie en de landbouw die door de inzet van artificiële intelligentie, robotica en drones veel performanter geworden zijn. In onze opleidingen in Kortrijk, Roeselare, Brugge en Oostende zijn ruim 250 docenten en medewerkers actief. We tellen momenteel zo'n 17.000 studenten in VIVES, waarvan 3.000 in de STEM-opleidingen. Het komt erop aan om al die opleidingen mee te krijgen in een wereld die constant verandert: de curricula afstemmen op de nieuwe trends, de medewerkers meekrijgen in de modernisering van het onderwijsaanbod, de studenten een flexibel en aantrekkelijk opleidingsaanbod aanbieden en bovenal ervoor zorgen dat we professionals opleiden die klaar zijn om naar de bedrijven te stappen. Die evolueren voortdurend en dus moeten we ervoor zorgen dat ons onderwijs ook meegroeit. Mijn taak bestaat erin om het hele raderwerk op te volgen en in de juiste richting te sturen. Ik probeer er ook voor te zorgen dat STEM en technologie attractiever worden en dat meer studenten kiezen voor onze opleidingen en voor onze hogeschool.

Heb je de indruk dat het middelbaar voldoende voorbereidt op het hoger onderwijs?

Ik denk dat we in de A-stroom of het ASO in het algemeen nog meer de passie voor technologie kunnen aanwakkeren. We komen uit de periode dat we techniek associeerden met iets minderwaardigs, denk maar aan sommige profielen uit het technisch onderwijs, terwijl dat eigenlijk niet nodig is. Iedereen zou moeten gepassioneerd zijn voor de sector. Het is geen exclusiviteit voor mensen die technologische vooropleidingen volgden. Iedereen die ervoor opstaat moet de kans krijgen. Het is elke dag keihard werken opnieuw om de attractiviteit van technologie te verhogen. Ook bij meisjes die vaak de beste technici zijn! Ze hebben een fijnere motoriek en vaak meer doorzicht in technische problemen. Het fundament van techniek is dat we problemen zien en oplossingen bedenken. Meisjes zijn daar goed in.

Met welk gevoel kwam je terug naar Don Bosco?

Ik ben hier regelmatig geweest voor de oudercontacten van Louis, maar terugkeren naar de Don Boscolaan blijft geweldig. Ik zag in het verleden vaak de leerkrachten terug die ik zelf had. De authentieke sfeer van toen is hier blijven hangen. Ik ben ook verschillende keren teruggekomen voor de mosselsouper. Vorig schooljaar ben ik in een STEM-les ook een korte keynote komen geven over de werking van mijn hogeschool. Zo keerde ik nog eens terug naar de kapel en werd het contact gelegd tussen DBK en de Hogeschool VIVES en daar was ik heel blij om.

STEVEN VERHAMME

Een hart onder de riem voor de dagdromer

Na enkele tientallen jaren ervaring met leerplichtigen ken ik al een beetje de do's en de don'ts van 't pedagogisch handelen. Ziehier een van die don'ts: tegen een leerling indringend zeggen "Maar denk nu toch eens logisch na!" Ouder, of collega leerkracht, doe dat niet! Dat is de beste garantie om het schoolkind te doen blokkeren. De geest gaat wankelen. Met verdoofd verstand en in hoge stress staart men nog wel onderdanig naar jou, maar er komt niks meer uit. Letterlijk appelleren op die logica, ik doe dat al jaren niet meer. Alternatief? Graag bewandel ik zijwegen. Liever het kronkelend pad dan de laan. Ik heb namelijk zo mijn eigen theorie over de werking van de menselijke geest. Door ervaring. Ik laat mij hier even gaan.

Als je iemand vraagt logisch na te denken, dan vraag je eigenlijk een rigide vooraf bepaalde lijn te volgen. Je pint de geest vast op een weg die reeds uitgestippeld zou zijn. Dat denken zelf is rechtlijnig, is deductief van aard, is zó juist en exact en nuttig dat het de denkende makkelijk in gebreke stelt. Ik stel het in mijn oneindige verbeelding graag voor als een verticale pijl, van boven naar onder. Want geholpen door de zwaartekracht vindt de logica zich een weg naar beneden, de grond. De grond van de zaak. Van een realistisch denkend iemand zegt men: hij staat met zijn voeten op de grond. Verticaliteit. Uiteraard heb ik daar niets tegen. We hebben dat nodig. Maar het is slechts één manier van denken.

Helaas, daartegenover staat dat ikzelf al snel begin 'af te dwalen' na de opstart van een strakke redenering. Juist, vandaag heb ik het over dat 'afwijken'. Er bestaat namelijk een alternatieve logica, in het bewandelen van zijwegen. Associatief denken. Zelf dwaal ik voortdurend af van wat ik behoor te denken. Ik verdenk de medemens van hetzelfde. Ook de leerling. Namelijk zoiets van: het ene gedacht bracht zijdelings het andere maar het scheen mij niet 'vooruit' te helpen. Jaren heb ik mijzelf getroost door dit fenomeen 'horizontale logica' te noemen. Ook de taal geeft mij daarin een kans. Namelijk, het fenomeen bestaat echt. Want van iemand die niet zeer strak denkt zegt men: hij zweeft. En ik beken: zelf zweef ik graag. Jij ook, lezer? Zweven betekent in feite: "de grond een tijdje niet raken". Als dat geen horizontaliteit is! Helaas heeft 'zweven' niet de beste reputatie. Stom, eigenlijk. Want ook creativiteit ge-

bruikt horizontale logica. Zijsprongen zijn frequent in ons denken. Ook in de meest onverdachte rubrieken. Hier volgt kleine opsomming.

in poëzie, namelijk

De basismetamorfe van een gedicht is een soort uitnodiging om meteen de strakke weg der verticale logica te verlaten. Voor mij is dat de essentie van elk gedicht. Veeleer dan dat rijmen of die prosodie of dat metrum. Metaforen zijn wegwijzers naar zijpaden. De soms vaste vorm van het gedicht is slechts een suggestie van logica. Want als je het hele parcours van een gedicht bent gegaan, ontdek je eigenlijk een soort alternatieve denkwijze. Nooit heb ik poëzie op een andere manier gelezen dan op de hier geschetste wijze. Eindeloos kan ik gedichten 'analyseren'. Analyseren van een gedicht is: er expliciet een horizontale logica aan toekennen. Deze natrekken. Heerlijk, toch?

of tijdens een leuke avond met vrienden

Lezer, hoe verloopt zo'n gezellige avond? Men babbelt wat af! Dat gebabbel heeft altijd de schijn der rechtlijnigheid. Anders begrijp je elkaar niet. Men praat heftig, men heeft 'het' even voor het zeggen. Maar het gepraat heeft de werkelijkheid van het zweven. Ook al meegemaakt dat plots iemand in het gezelschap zegt: "Hoe zijn wij nu op dat onderwerp gekomen?" En dat men dan samen de moeite doet om de terugweg van het gesprek te gaan, tot z'n oorsprong, en dat het heerlijk is om de reeks der zijsprongen na te trekken. Het toont hoe wij werkelijk functioneren.

of (in alle ernst) tijdens een examen

Ook het geheugen heeft zijwegen nodig. Voor testen en examens raad ik de leerlingen aan de vragen in 'gesloten vraagvorm' meteen rap door te lezen en snel te beantwoorden waar mogelijk. Bijvoorbeeld de 'invulzinnetjes'. Het heeft geen zin daar lang op te zoeken. Eerst de andere soorten vragen beantwoorden. En dat is 't 'm juist: de geest werkt op de achtergrond dòòr terwijl men een nieuwe activiteit opstart. Zoek ik te hard, ik vind het niet, denk ik aan iets anders, floep het is daar! Aan het einde van het examen herleest men nog eens die invulvraag. Dan komen 'als vanzelf' de dingen die men eerst niet wist.

of (in grote ernst) voor wetenschappers

Het is geweten dat veel uitvindingen en ontdekkingen werden gedaan terwijl men naar iets anders zocht. Het toont dat de wetenschapper open staat voor zijdenken. De geest wil van de leiband af. De hond snuffelt voortdurend naast het pad. Je moet 'm dat laten. Dat fenomeen noemt 'serendipiteit'. Zoek het woord op en je staat versteld van het aantal historische voorbeelden.

en zelfs de 'dad joke'

Lezer, ik zit in mijn tweede 'pleisterplaatperiode'. De eerste dateert van 30 jaar geleden (eigen huis). Vandaag isoleer ik de zolder in de woning van een eigen kind. Isolatie, pleisterplaten, plakken, smeren, schuren. Voor de amateur die ik ben, vraagt dit veel concentratie. En zie, hier geschiedt het wonder: ik kom tijdens het werk regelmatig op de meest absurde woordspelingen! Op wilde wijze. Mijn geest werkt in de breedte. En vooral: dit doet niets af aan de concentratie zelf. Meer nog: het is er een bijproduct van. Twee voorbeelden slechts:

Bij constructie moet het juiste bitje op de schroevendraaier zitten, passend op het soort vijs. Terwijl ik mijn ruim assortiment aan bitjes toon, zeg ik tegen mijn kinderen, grappend: "Alle bitjes helpen." Of wanneer wij een rol gaas kleven op de naden tussen de pleisterplaten, ladder op ladder af afwisselend de gaasrol van mekaar overnemend, noem ik die activiteit 'Gaasje over'. Ik kan oneindig genieten van mijn eigen vondsten. Helaas kunnen mijn kinderen ze slechts matig appreciëren. Schoondochter heeft het mij dan uitgelegd: "Wat je ten beste geeft zijn eigenlijk 'dad jokes'". Haar vader, die er ook wat van kan, heeft mij dan getroost met het feit dat de mislukking inherent is aan het genre van de 'dad joke'. Dat het dus via de mislukking een geslaagde dad joke is. Als dat geen paradox is! Intussen ben ik op het spoor dat ook mijn lol voor de klas van die aard is. Al jaren.

maar niet de gsm

Om het plaatje te vervolledigen moet ik het ook even hebben over de gsm. Ik zal kort zijn. Hij hoort niet thuis in het rijtje. Bij de gsm komen de prikkels tot afleiding van buiten de geest. Via de verslaving hangt de leerling aan een constant prikkelinfuus. Hij brengt de geesten tot akelig fibrilleren. De lezer begrijpt intussen hoe kwaad ik ben op de verslaving van leerlingen aan het ding. Heeft niets met horizontale logica te maken.

een korte round-up

Noem het fantasie, noem het zweven, noem het poëzie of humor of creativiteit, het is allemaal van dezelfde aard. Producten van de geest. Omdat deze tekst niet met chat-gpt werd geschreven, groeide hij als een boom. In al zijn verticaliteit krijgt een boom zijn volume via zijtakken, niet?

Frank Geirnaert, @DBK, maart 2023

vreugde delen, wonden helen....

Jean-François Vanvynckt (°1956), opa van leerling Louis Barbe (5A), overleden op 17 december 2022.

Jeanne Vermeersch (°1954), zus van oud-leerkracht Annie Vermeersch, overleden op 2 januari 2023.

Noël Matthys (°1921), vader van oud-leerkracht Rita Matthys, overleden op 6 januari 2023.

Jan Vercruysse (°1956), opa van leerlinge Maëlle Dekeyzer (1B), overleden op 6 januari 2023.

Paul Popelier (°1950), schoonbroer van directeur Tuur Ottevaere, overleden op 8 januari 2023.

Marie-Louise Lalleman (°1927), grootmoeder van oud-leerlinge en leerkracht Lisa Vandevenne, overleden op 10 januari 2023.

Lia Mersy (°1932), moeder van Eddy Deneckere, grootmoeder van oud-leerlingen Annabel en Aleander Deneckere, schoonfamilie van oud-leerlinge Kim Van den Noortgate, overgrootmoeder van leerling Louis Van Noortgate (2B), overleden op 17 januari 2023.

Angèle Parent, overgrootmoeder van leerlinge Aliénor Huysentruyt (5A), overleden op 20 januari 2023.

Ilse Decock (°1976), tante van leerlinge Manon Decock (2D), overleden op 30 januari 2023.

Eddy Herreman (°1956), opa van leerling Mathis Herreman (3A) en van oud-leerling Thomas Herreman, overleden op 30 januari 2023.

Henri Lamerand (°1939), opa van leerling Cyriel Lamerand (1C), overleden op 4 februari 2023.

Marguerite Pecceu (°1932), overgrootmoeder van leerling Thibaut Malysse (2A) en oud-leerling Gilles Malysse, overleden op 14 februari 2023.

Virginie Lewyllie (°1977), dochter van oud-leerkracht Chantal Beyls, overleden op 26 februari 2023

Philippe Vanneste (°1944), opa van leerlingen Floor (4G) en Lars (4F) Vanneste, overleden op 26 februari 2023

Marc Vossaert (°1964), pluspapa van leerling Tom Van Bever (1H), overleden op 27 februari 2023

Denise Malfait (°1924), stiefovergrootmoeder van leerling Louis Barbe (5A), overleden op 1 maart 2023

André Defrancq (°1937), opa van leerlingen Alessia (4C) en Massimo Vandendriessche (4D), overleden op 5 maart 2023

VOORUITBLIK

APRIL						
maandag	dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	12	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25 studiereis 5-6	26	27 studiereis 1-2	28 50 dagen	29	30

MEI						
maandag	dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
1 vrije dag	2	3	4	5 openschooldag	6	7
8	9	10 ouderraad	11 studiereis 5-6	12	13	14
15 nieuwsbrief	16	17	18 OLH Hemelvaart	19 vrije dag	20	21
22 2daagse 3 sportdag 4	23 2daagse 3	24	25	26	27	28
29 Pinkstermaandag	30	31 schoolraad				

JUNI						
maandag	dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26 laatste examendag	27 BBQ 6des	28	29 proclamatie 6	30 oudercontact		

bijkomende proeven: 18 en 21 augustus

Gedichtendag - 26 januari 2023

Om Gedichtendag te vieren kon je genieten van een poëtische wandeling doorheen de gangen van ons Don Boscocollege. In de les Nederlands kregen de vijfdejaars de taak om een gedicht naar keuze op een creatieve manier te presenteren. Ze moesten een poster creëren waarop hun gedicht op een originele en passende wijze werd voorgesteld. Zo werd de school tijdens de week van de poëzie met hun creaties opgevrolijkt!

Het wonder van de goede koffie

*Het is zoals het wonder van de goede koffie.
Gemiddeld eens in de twaalf maanden houdt
iemand middenin een zin zijn adem in,
waarna hij naar de bodem van de kop
die als gegoten op het bordje past blijft staren.
Misschien minutenlang blijft het geluid uit.
Maar in dat hoofd zou je het brullen moeten horen.
Er wordt nogal gescholden als iemand inziet dat hij
jarenlang genoeg nam met drab en dat maar
koffie noemde omdat er melk bij kon, en suiker.
Gemiddeld één keer in het jaar heeft iemand
zo'n ervaring, wat eigenlijk verbazend weinig is
als je de koppen en de schotels telt die al
vergeten zijn nog voor ze worden aangeroerd.
Nochtans is smaak geen kunst of wetenschap
Het is hetzelfde als gezond verstand, iets
wat we voor het leven houden,
zoals het kopje bij het bord hoort,
de mensen bij elkaar,
het water bij de zee.*

Bart Moeyaert - 2019 - Helium Querido